

Ernest

Om vijf uur stond hij op, zette koffie, nam een douche en kamde zijn zilvergrijze haren. Om half zes gluurde hij langs het gordijn, wachtend op de krantenbezorger. Zijn doel was om vanaf 6 uur in het tuinhuisje te zitten tot de late uurtjes. Ernest was zijn naam en hij hoorde de kranten vallen.

‘De klootzak is deze keer op tijd,’ mompelde hij.

Hij vulde zijn thermos met koffie, nam de kranten en slenterde naar het tuinhuisje. Hij draaide het slot van de deur open en gaf de kat die probeerde te ontsnappen een schop.

‘Sanne Peper, niet zielig miauwen. Ik red je van het onheil.’

Elke dag las hij drie kwaliteitskranten, omdat daar meer letters in zaten. Hij las de kranten als een roman, traag en vol spanning. Bij elke spellingfout sloeg hij hard op tafel.

‘Idioten, voor zulke stomiteiten verdienen jullie de dood.’

Rond negen uur dronk Ernest een flesje tomatensap.

‘Wat sta je zo te staren? Heb je honger?’

Ernest opende twee blikjes makreel met tomatensaus, eentje voor zichzelf en eentje voor Sanne Peper.

‘Als je deze keer niet alles netjes opeet, dan zwaait er wat. Ik laat je weer een hele week verhongeren. Eet, de tomaten zijn goed voor je.’

De kat stortte zich op de makreel, stopte even om Ernest een hautaine blik toe te werpen.

‘Moest ik een muis zijn, dan had je vast met mij afgerekend. Stank voor dank zal ik krijgen. Ik die zo goed voor jou zorg.’

Tien uur, hij opende het tweede flesje tomatensap, nam een stevige slok en ging op tafel staan.

‘Ellendelingen, ik weet dat jullie mij zoeken, weet dat ik mij met hand en tand zal verdedigen.’

Met een scherpe blik nam hij een bokshouding aan, begon te dansen op zijn benen en deelde enkele krachtige stoten in het luchtledige uit. Hij trok al zijn kleren uit tot hij in zijn boxershorts stond. Hij deed buikspieroefeningen tot hij niet meer kon.

Daarna begon hij te pompen op zijn blote vuisten tot hij niet meer kon. Hij sloeg weer in het luchtledige.

‘Wees blij dat ik er ben om je te beschermen. Zonder mij stond je nergens. Helemaal nergens. Heb je het gesnopen, Sanne Peper.’

Ernest zat onder het stof en was helemaal bezweet. Hij spoot wat deodorant onder zijn oksels. Hij trok zijn kleren aan en ging aan tafel zitten om de krant verder te lezen. Het was elf uur en tijd om wat tomatensap te drinken.

‘Iedereen zoekt je, maar ik weet dat je bij mij wilt blijven. Ze hebben het niet goed met je voor. Als het onheil nadert, laten ze je in de steek. En je weet dat ik je nooit in de steek laat. In deze tijden van oorlog, honger en ziekte moeten we dicht bij elkaar blijven.’

Bij het aanhoren van de bel brak het angstzweet bij hem uit. Ernest stak een vlindermesje in zijn achterzak. Hij verliet het tuinhuisje en ging behoedzaam naar de voordeur. Hij keek door het kijk-gaatje en zag de postbode een kaartje invullen.

‘Ik ben er, geef maar,’ schreeuwde Ernest.

De postbode schrok hevig en stamelde: ‘Ik heb een brief, maar je moet hier wel ondertekenen.’

Ernest tekende een kruisje, nam de brief en sloeg de deur dicht.

In het tuinhuisje opende hij de brief.

‘Zo, ze willen de elektriciteit afsluiten. Zie je dat iedereen tegen ons is. Ze willen ons onderwerpen, ze willen ons dood. Zo gaat dat in deze wereld, Sanne Peper. Ik moet denken, goed nadenken. In tijden van oorlog moet je creatief zijn om te kunnen overleven. Kaarsen, ik heb kaarsen nodig om te kunnen lezen, en hout om mij in de winter te verwarmen. Nu is het warm, maar in de winter kan het ijskoud worden.’

Het was tijd voor tomatensap, daarna moest Ernest naar de supermarkt om proviand in te slaan. Hij zette een zwarte muts op en sloeg een sjaal rond zich zodat alleen de ogen nog zichtbaar waren. Na enkele stappen stopte Ernest en keek schichtig om zich heen. Hij slenterde met de handen in de zakken en tussen de vingers van zijn rechterhand had hij een vlindermesje.

Terug in het tuinhuisje legde hij een krat met flesjes tomatensap op de grond en gooide een

doos volgestouwd met blikjes makreel voor de pootjes van Sanne Peper.

'Ik ben op verkenning geweest. Ik heb ze gezien, onze vijanden. Ik was vermomd, ze herkenden mij niet. Ik was ze weer te slim af,' schaterlachte Ernest.

Hij deed zijn kleren uit, sprong op de tafel en riep: 'Ik ben de uitverkorene, ik ben Jezus, binnenkort kom ik jullie allemaal bevrijden.'

Hij wreef zijn handen over zijn gezicht en begon zichzelf te aaien. Met een liefdevolle blik keek hij naar Sanne Peper en zei:

'Ik zal nooit vergeten dat jij aan mijn zijde stond toen de duivel mij tegen de muur gooide, op mij inhakte tot ik mijn botten hoorde rammelen. Jij, mooie Sanne Peper hebt mijn leven gered en daarom sta ik nu bij jou in het krijt.'

Ernest opende twee blikjes makreel en zei: 'Laat het ons smaken.'

Plots dacht hij aan de kaarsen die hij vergeten was, hij had ook een bijl nodig om hout te hakken en het was ook handig om een dief het hoofd in te slaan. Ernest schudde het hoofd, hij mocht vandaag niet meer naar buiten gaan.

Ernest verstijfde toen hij iemand hoorde aankloppen. Hij nam zijn vlindermesje en riep:

'Wie?!'

'Een vriend.'

'Je naam.'

'Mon.'

'Ik ken geen Mon!'

Ernest opende de deur en knalde met zijn hoofd tegen de muur omdat Mon met een enorme kracht de deur forceerde. Sanne Peper rook haar kans en ze ging meteen op de vlucht.

'Sanne, ik wil Sanne,' riep een lijkbleke Ernest.

'Blijf, ik regel dit wel,' zei Mon.

Even later kwam Mon terug met Sanne Peper in zijn handen.

'Nu verdien ik wel een opkikkertje.'

Ernest gaf hem een flesje tomatensap.

'Zo, heb je er al over nagedacht?'

'Ja, ik doe het niet.'

'Je weet dat het gevolgen kan hebben?'

'Vorige keer zei je me dat je niet meer kwaad ging worden.'

'Dat was vorige keer. Ofwel snij ik jouw hoofd eraf of het hoofd van je dierbaar katje. Een kat die je stal van de burens en die je hier opsluit. Vertel mij eens, wat heb jij met katten?'

'Gezelschap.'

'Kun je geen vrouw vinden?'

'Alleen maar last, en ik had vroeger een vrouw.'

'Had je verdriet?'

'Ik mis haar niet.'

'Bedankt voor het sapje.'

De vreemde man met de borstelige snor verdween even plots als hij gekomen was.

Ernest staarde naar de letters, keek dan naar Sanne Peper en zei:

'Dat was de duivel. Hij draagt mij iets op, ik wil niet. Ik doe het niet. Maar als ik niets doe, zal hij iets heel naars doen. En ik wil niet dat hij jou iets aandoet. Hij is veel te sterk, hij slaat mij en laat mijn botten rammelen.'

Ernest bleef in het tuinhuisje voor zich uit staren tot het donker was. Ondertussen scheurde hij de kranten in hele kleine stukjes. Dan stond hij op, sloeg zijn sjaal om zich heen en ging naar buiten. Hij speelde met het vlindermesje. Ernest hoorde een hond blaffen.

'Ik ga hem doden, een hond is maar een hond, en zo heb ik mijn taak volbracht.'

Hij staarde naar de kat.

'Nee, ik doe het niet. Ik kan het niet. Ik heb het nooit gekund. Ik ben bang van honden,' schreeuwde Ernest stampvoetend.

Hij rende naar het tuinhuisje, gooide enkele blikken makreel en daarna stak hij Peper in een rugzak. Hij hoorde haar hevig spartelen.

'Wees gerust mijn liefste, je krijgt voldoende lucht. Wist je dat we allebei hetzelfde doel hebben? We snakken naar vrijheid. Neem afscheid liefste, we moeten op de vlucht voor de duivel. Dat is nu eenmaal het lot van de uitverkorene.'

Ernest wandelde urenlang totdat hij een parking zag met talloze garagepoorten. Hij probeerde enkele garagepoorten en balde enthousiast zijn vuist.

'Deze is open, hier kunnen we overnachten.'

Ernest opende de rugzak en Sanne Peper zoefde weg.

'Slaap nu maar, het heeft geen zin, je kunt niet buiten spelen. Het is veel te gevaarlijk. Kijk niet zo vies naar me, ik kan je niet zien, maar ik voel je, slaap nu mijn liefste.'

De volgende ochtend duurde het even voordat hij Sanne Peper weer in de rugzak kreeg. Ernest zwierde de garagepoort open en zag een man vreemd opkijken toen hij naar buiten slenterde. Ernest glimlachte minzaam naar de man. Door het zonlicht kreeg hij pijn aan de ogen. Hij was al een

eindje onderweg toen hij het plots uitschreeuwde: 'Aha, ik heb net een geniale ingeving gekregen. Ik weet wat ik moet doen om mij van de duivel te ontdoen.'

Ernest wandelde wat verder, zag een lieveheersbeestje en met een snelle voetbeweging vertrapelde hij het heilige insect. Ernest deinsde angstig achteruit en keek dan behoedzaam of het echt dood was. Ernest begon als een wildeman op het beestje te springen.

'Sterf, sterf,' riep Ernest terwijl hij zijn armen in de lucht stak.

'Sanne Peper, we zijn nu veilig. Laat ons naar huis keren. Ik ga je straks een blikje makreel geven en wat water. Je moet vast dorst hebben. Wist je dat mens of dier maar een paar dagen zonder water kan. Ik las het in de krant. God, wat mis ik mijn kranten. Ik heb een droge keel door al het praten en snak naar tomatensap. Vind je dat ik teveel praat, mijn liefste?'

Ernest las de kranten. Sanne Peper likte gretig uit het schaalpje met water.

'Nog eventjes en we gaan eten. Vandaag gaan we laat eten, het zuivert lichaam en geest. Als ik alle vetzakken op straat zie, dan moet ik kokhalzen. Die vieze, smerige, blubberige puddingen. Geen respect voor hun eigen lichaam. Je ziet alleen maar vetzakken en duivels op straat. Vetzakken moeten dood,' riep Ernest terwijl hij op de tafel klopte.

De kat schrok en deinsde achteruit.

'Ach liefje, heb ik je bang gemaakt? Ze maken mij gewoon boos. Ik kan daar niets aan doen, ik ben nu eenmaal zo. Leer me aanvaarden zoals ik ben.' Ernest trok zijn kleren uit. Hij begon op zijn vuisten te pompen, daarna deed hij buikspieroefeningen. Hij stond zwetend op, blies zijn borst op en streek met zijn armen over zijn lichaam.

'Vind je mij knap? Ik zie er best aantrekkelijk uit. Als je goed kijkt, dan zie je dat ik nog een wasbordje heb. Niet slecht voor iemand van vijftig.'

Ernest begon zichzelf in het aangezicht te slaan.

'Hou op, je stelt je aan, ijdelheid is een zware zonde.'

Ernest zat weer de krant te lezen. Hij glimlachte breed en zei:

'Sanne, ik lees hier dat echte mannen hun vrouw eerst ontvoeren en er daarna mee huwen. Ik ben een echte man en jij ...'

Ernest bracht zijn hand voor de mond en begon zachtjes te giechelen.

'Ik ben het zat, ik ben het zat,' schreeuwde Ernest terwijl hij met zijn hoofd op de tafel sloeg.

'We gaan de duivel weerstaan. Niets kan ons scheiden.'

Ernest nam Sanne Peper bij zich en was vastberaden om zijn oprechte liefde aan de mensheid te tonen.

In de markt wandelde hij pronkerig met Sanne Peper in zijn handen.

Hij glimlachte naar elke voorbijganger terwijl zijn geliefde verschillende keren uithaalde met haar klauwen en zo probeerde te ontsnappen.

'Oh, hoe lief,' kirde Ernest.

Aan een kraampje lagen grote tomaten. Ernest raakte gefascineerd door de mooie kleur. Hij nam een tomaat, bestudeerde die aandachtig en beet er dan smakelijk in. Hij legde de tomaat terug en slenterde weg.

'Wie gaat dat hier betalen,' schreeuwde de marktkramer.

Hij verstijfde en liet de greep op Sanne Peper los. Hij keek naar zijn handen en besepte dat zijn geliefde verdwenen was.

'Sanne, Sanne, waar ben je,' riep hij hartverscheurend.

Wanhopig keek hij in het rond.

Toen hij besepte dat ze verdwenen was, rukte hij al zijn kleren uit, trok aan zijn weinige haren en beet woedend in zijn armen. Hij keek naar de marktkramer, graaide naar zijn vlindermesje en stormde op de vluchtende marktkramer af. Ernest struikelde en viel met zijn hoofd op de kasseien. Hij klauterde terug recht en begon zachtjes te huilen. Ondertussen stootte hij met het vlindermesje in zijn borstkas.

Ernest aanschouwde het bloed, kreeg een gelukkig gevoel en fluisterde:

'Hoe mooi.' ■